

for det i Forflagets § 100 er foreskrevet, at en Forhandling om Afford efter Reglerne i nærværende Kapitel ikke kan finde Sted, naar Skyldneren har udvist en saadan Adfærd, som nærmere angives i den nævnte Paragraf. Hvis det er Tilfældet, svække de om Skyldnerens Personlighed foreliggende Oplysninger den almindelige Formodning, som der er for, at en Afford vil være et til at skaffe Kreditorerne Fyldestgjørelse tjenligt Middel. Med Hensyn til de enkelte i § 100 nævnte Tilfælde bemærkes Følgende: stundom ser man Exempler paa, at Lovene i det under Litra a nævnte Tilfælde gaa videre end Forflaget, idet de opstille som Regel, at en Skyldner, som tidligere har været under Konkurs, aldrig kan forlange Forhandling indledet om Dvangsaafford (jfr. saaledes den østerrigiske Konkurslov § 208). Der er dog formentlig ikke tilstrækkelig Grund til at udvise en saadan Strengthed, naar den Paagjældende, enten under Konkursen eller senere, i det Væsentlige har fyldestgjort sine Kreditorer; og Forflaget lader det i denne Henseende være tilstrækkeligt, at han har betalt dem 75 pCt. Naar Skyldneren reiser bort eller iøvrigt undlader at opfylde de ham under Konkursen liggeoverfor Boet paahvilende Pligter (Litra b og c), lægger han herved for Dagen, at han ikke i tilbørlig Grad har Følelsen af, at han er forpligtet til at gjøre, hvad han formaar, for at Tabet for hans Kreditorer kan blive saa lidet som muligt. Da han saaledes ikke har den rette Opfattelse af Forholdet mellem Kreditor og Debitor, bør Ingen mod sin Villie tvinges til Afford med ham. Her til kommer, at Udsigten til Udelukkelse fra Afford vil være et hensigtsmæssigt Middel til at tvinge ham til at blive tilstede og opfylde sine Pligter mod Boet. At den, der ikke tilbørlig har ført sine Handelsbøger, udelukkes fra Afford, vil i Regelen med Nødvendighed følge af, at han ikke vil være i Stand til inden Anmeldelsesfristens Udløb (§ 101) at fremkomme med noget motiveret Forflag til Afford, og i hvert Fald er det klart, at han ved sit Forhold har sat sig saaledes ud over de første Fordringer, der maa stilles til en Handlende, at Ingen mere kan have Tillid til ham i denne Egenkab. Endelig er det vistnok

naturligt, at Skyldneren, selv om der ikke er fundet tilstrækkelig Grund til at indlede kriminel Undersøgelse imod ham, maa være udelukket fra Afford, naar hans Forhold ifølge den i Henhold til § 78 stedfundne Undersøgelse maa karakteriseres som letfindigt og uordenligt, ligesom ogsaa, naar han ikke har gjort behørig Anmeldelse til Skifteretten om Standsning med sine Betalinger eller undladt at erklære sig fallit, uagtet han dertil var forpligtet.

Ifølge Hovedregelen i Forflagets § 99 er der kun Tale om Dvangsaafford, naar Skyldneren ved Konkursens Udbrud er Handlende (jfr. § 45), Fabrikant eller Skibsreder. Forflagets § 99 har ikke, saaledes som §§ 43—44; udtrakt sin Regel til ogsaa at gjælde om den, der for ikke længere end 1 Aar siden har været i saadan Næringsvet. Medens det nemlig er nødvendigt, at en Handlende ikke skal kunne unddrage sig fra Konkurslovens Bestemmelser ved at ophæve sin Handel, forinden han standser sine Betalinger, er der derimod ingen Grund til at tillægge ham de særegne Rettigheder, som med Hensyn til Afford ere tilstaaede den Handlende, og som ere motiverede derved, at det anses at være ligesaaabel i Fordringshavernes som hans egen Interesse, at han sættes i Stand til igjen at optage sine Forretninger. Denne Grund er ikke tilstede, naar han allerede forinden Konkursens Udbrud er ophørt at være Handlende; han er da med Hensyn til Spørgsmaalet om Afford i samme Stilling som enhver anden Skyldner.

Dersom Skyldneren vil tilbyde Afford, skal han inden Anmeldelsesfristens Udløb indlevere skriftligt Forflag til Skifteretten, som indlægger det til Eftersyn, saaledes som i § 85 er bestemt om Anmeldelserne (§ 101).

Denne Bestemmelse kan ikke bogstaveligt efterkommes af Skyldneren, naar han er i det i § 100 Litra d omtalte Tilfælde. Der er imidlertid ikke Grund til at give den Skyldner, der er sat under Tiltale i Anledning af sit Forhold med Hensyn til Konkursen, Ret til at forlange nogen Standsning i eller Udsættelse med Konkursbehandlingen. Kun naar han endnu ved Frifindelsen mener at kunne være tjent med at tilbyde Afford, kan